

det saaledes, at de to Baner stilles ens, eller hvorledes ellers.

Jeg skal nu gaa over til det næste Afsnit, Postvæsenet. Postvæsenets Budget viser jo et meget glædeligt Resultat. Ifke alene har der i de to sidste Finansaar været budgetteret et Overskud, men dette budgetterede Overskud vil paa Finansloven 1895—96 kunne blive væsentlig større end paa Finansloven 1894—95. Paa Finansloven for 1894—95 budgetteredes der et Overskud af 21,952 Kr., men paa Finansloven for det kommende Aar er der budgetteret et Overskud af 150,625 Kr., og der er Grund til at tro, at dette Overskud vil kunne blive endnu betydelig større. Det har nemlig vist sig, at Postvæsenets Budget lægges med saa stor Forsigtighed, at den regnskabsmæssige Indtægt altid overstiger den budgetterede, og den regnskabsmæssige Udgift altid er under den budgetterede. Forholdet var saaledes i de to sidste Regnskabsaar, at der for 1892—93 budgetteredes en Underbalance af 239,000 Kr., men blev et Overskud af 97,000 Kr., og for 1893—94 var der budgetteret en Underbalance af 92,000 Kr., men blev et Overskud af 165,000 Kr. Det viser sig altsaa at være de allerførreste, mest rosenrøde Udgifter, som aabne sig, naar man allerede her paa Budgettet har et Overskud af 150,000 Kr. Det har for øvrigt aldeles ikke været Statsmagtens Mening, at Postvæsenet skulde være en Indtægtskilde for Staten; men det er jo selvfølgelig, at naar Postvæsenet kan besjeres saa godt og i alle Maader saa tilfredsstillende, som nu sker, kan det kun være en behagelig Omstændighed, at det tilmed giver Overskud. Værede Medlemmer ville kunne forstaa, at der efter en saadan finansiel Stilling ikke har kunnet være Opfordring for Udvalget til at barbære Postvæsenets Budget i nogen særlig Grad, men at man tværtimod har ladet sig deraf opfordre til at behandle dette Budget med megen Lemfældighed; det vil selvfølgelig ikke sige paa den Maade, at man er gaaet ind paa Udgifter, som man anser for unødvendige, men man har heller ikke modsat sig saadanne Udgiftsforøgelser, der sigtede til at udvikle og forbedre Postvæsenet og gøre det godt og brugbart for Befolkningen. Der er her først et enkelt Punkt, jeg skal omtale, det er Nr. 62 i Betænkningen. Der er ved Samraad forhandlet om en Flytning af Postkontoret i Vester-Hornum. Jeg skal indskrænke mig til at bede den højtærede Minister om at afgive en lignende Erklæring her som den, han har afgivet i Udvalget. — Under Nr. 64 finder der en ganske lille Redjøttelse Sted. Det kommer deraf, at man

tidligere har nøjedes med at give 1,250 Kr. til Forbedringer af Godtgørelserne ved de bestaaende Postekspeditioner, og da der ikke er anført nogen Grund til at gaa højere i Aar, har Udvalget ment at kunne holde paa det hidtil bestaaende. — Under Nr. 65 komme vi til et principielt Spørgsmaal. Som man vil se af Betænkningen, foreslaar Udvalget at stryge den Forhøjelse af Begyndelseslønnen til Provinspostbude, som her er foreslaaet af Regeringen, nemlig en Forhøjelse af Begyndelseslønnen med 100 Kr. Naar Udvalget har stillet dette Forslag, er det aldeles ikke fordi man har taget Standpunkt til Sagens Realitet, men ud fra mere almindelige Betragtninger. Der er i en Del Aar — jeg synes med en vis Ret — ført Klage over, at Lovgivningen paa Lønningsomraadet, som er en meget væsentlig Del af hele Lovgivningsomraadet, er kommet ind i et meget forfæret Spor. Der har indsnæget sig Inkonsekvenser og uheldige Forhold derved, at Lønningsforholdene ere blevne ændrede alt for ofte paa Finansloven. Nu sidder altsaa Lønningsudvalget og drøfter en Lønningslov, Tinget følger Lønningsudvalget og vedtager Regler for vedkommende Stats Lønningsforhold, og saa kommer der det næste Aar og det næste Aar og fremdeles bestandig andre Ændringer frem paa Finansloven, hvorved efterhaanden vedkommende Lønningslov paa en for alle Parter næsten umærkelig Maade omkalfatres. Derved kommer der i Aarenes Løb en Principløshed og Baklen ind i vort Lønningsystem, som er i højeste Grad uheldig. Jeg tror, man maa holde paa, at der kommer en ensartet Behandling, at altsaa de Lønningsforandringer, der ere nødvendige, indsættes paa vedkommende Lønningslov og ikke paa Finansloven; de ville da saa en mere principmæssig Behandling, navnlig en Behandling, der tager mere Hensyn til det Grundlag, hvorpaa den paagældende Lønningslov hviler. Det er jo ikke en Gang givet, at der i Finansudvalget sidder Medlemmer, der have været Medlemmer af det paagældende Lønningsudvalg. For Tiden er det ganske vist Tilfældet, men det behøver ikke altid at være det. Af denne principielle Grund foreslaar man at udstemme dette Beløb og — for at tage det med med det samme — af samme Grund foreslaar man udstemt det Beløb, der er anført under Betænkningens Nr. 71 som Alderstillelag for Telegrafbude ved Provinsstationer. Vel ved jeg, at Telegrafvæsenets Lønningslov ikke giver nogen Regel for disse Budes Lønning, men Udvalget ser ikke, hvorfor den ikke kunde gøre det, og hvorfor det ikke skulde være